

— Не можете вий да ми отнимате мъжа, азъ се не тжжж отъ него... Пустнете ми го!... Боже, Боже! цѣла недѣля не се е прибралъ въ къщи и не съмъ го видѣла, а сега пъкъ ще иде да спи въ полицията... Оставете го! оставете го! оставете го! и съ пронизителенъ викъ, Василица, като една усорлица се хвърли на стражаритѣ и изкопча Василя изъ тѣхнитѣ ржцѣ.

Стражаритѣ се спогледахъ очудени, изненадани отъ такава нечувана дързостъ. Ставаше нужда да прибѣгнатъ до нова строгостъ, за да направатъ да се уважи въ тѣхъ закона; но челоуѣщината прѣодолѣ въ тѣхното нѣмо съвѣщание.

— Хай пилѣйте се!

Василъ и Василица, още прѣди това, се бѣхъ запжтили нататѣкъ. Като минахъ прѣкомъ Витошка улица, тѣ влѣзнахъ въ една отъ улицитѣ които отиватъ за Ючъ-Бунаръ. Василица подържаше мъжа си подъ мишница, който отиваше покорно; но видѣ, че той бѣше поистрѣзнѣлъ и стжпкитѣ му ставахъ по-твърди, и го отпустина. Срамно ѝ бѣше да се обръщатъ къмъ тѣхъ рѣдкитѣ минувачи, които ги срѣщахъ така хванати.

— Василе, ела въ себе си, не ме мъчи, и не ме осрамотявай така... Нѣмашъ ли милостъ за мене и за дѣтето? Слушай, кажи ми, нали нѣма вече така да правишъ? говореше му тя кротко, привѣтливо, като искаше, да го види въ лицето при свѣтлината на фенеритѣ.

Василъ начумерено крачеше и мълчеше. Той не поглеждаше къмъ жена си и избѣгваше погледа ѝ; сякашъ, че усѣща срамъ отъ поведението си. Тѣ влѣзохъ така въ мрътвий Ючъ-Бунаръ и наближихъ къщата си.